

— PARANORMAL ROMANCE —

MARTINA KASTLOVÁ

NIKDY NIC
NEKONČÍ

Martina Kastlová

Nikdy nic nekončí...

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-14-5 (pdf)

Úvodní řeč

Lea Tucker je 21letá dívka, dcera Leonarda Tuckera vůdce klanu měničů, který byl zákeřně napaden a zabit svým nepřítelem Lionelem Williamsem. Shodou okolností byla u zabití svého otce i malá Lea, pro kterou byl tento čin traumatizujícím zážitkem, ze kterého se nemůže vzpamatovat. Nese si ho až do současnosti. Jejím jediným cílem je pomsta...

Pod tlakem událostí se Lea rozhodne převzít vůdcovství klanu po svém otci a zároveň se nevzdává své touhy po pomstě. V den zvolení se dostaví se svou žádostí o přijetí do klanu Lucien Williams, syn Lionela Wiliamse.

Započne Lea svou pomstu na Lucienovi nebo jeho škádlení mu přinese ovoce? Lea nemá lehký úkol. Musí rozplést smyčku tajemství, která se stále více stahuje. Povede se to Lee, aniž by dala průchod svým citům?

Prolog

„Tati! Tati!“

„Neboj se, zlatíčko. Přeměň se a utíkej. Běž, běž!“

Tak jsem udělala, oč mě žádal. Nejdřív to byla neskutečná bolest, vztek, strach, potom neuvěřitelná slast. Krkem mi stékala lahodná chuť a břicho se plnilo ještě lahodnějším kusem masa. Slast, hlad i chuť přešla a já zjistila, že jsem právě sežrala člověka... toho, co mi zabil otce.

1. kapitola

MOHLA JSEM BÝT DOMA v teplíčku, číst si oblíbenou knížku, k tomu by hrálo rádio a mamka by mi určitě uvařila kakao. Místo toho stojím na mýtině na vrcholku hory a snažím se nerozklepat před tou obrovskou, chlupatou věcí, co stojí přede mnou. Pronikavé a nebezpečné oči, koukají přímo do těch mých. S vyceněnými zuby, čeká na vhodnou příležitost, aby mi mohl skočit po krku... nebo minimálně po noze. Vedle mě se něco mihne a moje hlava, stejně jako ta zvířecí se otočí za tím narušitelem.

Je to moje kamarádka Lili – to kvůli ní nám nejspíš brzy skončí naše existence. Nutila mě do „procházky“ tak dlouho, až jsem nakonec šla.

Po hodinách cesty, propoceném triku a dvou vypitých láhvích vody, jsem zjistila, proč tak naléhala.

Měla se sejít se Zackem, místním holčičím idolem. Nevím, co na něm všichni vidí. Jestli je bere ten nagelovanej účes, dotěrný vtípký, nebo fáro, co svou červenou barvou svítí na dálku, můžu jen odhadovat. Každopádně tou postiženou, je bohužel i Lili. Když to z ní nakonec vypadlo, začala jsem se rozčilovat, tak nahlas, až si nás tohle „roztomilé“ zvířátko zachtělo dát k obědu.

„Je to šakal?“, šeptá mým směrem Lili, a hned nadskočí, když zvíře výhružně zasyčí.

„Myslím, že jsi ho urazila.“

Lili mám vážně ráda, jen někdy nechápu, jestli je vážně tak hloupá, nebo si na to jen hraje. Vždycky to bylo hrozně roztomilé a já neustále odpovídala na její zvědavé otázky, ale v tuto chvíli, by bylo lepší, kdyby prostě jen „držela hubu a krok“. Teda bez toho kroku, už tak je ten GEPARD napružený.

„Tak něco udělej, víš, že já jsem na to malej pán. Tebe poslechne. Vždycky tě každěj poslechne.“ Rozhodila ruce a bylo

to v háji. Už jen koukám, jak se zvíře napřímí a chystá ke skoku. Jediná možnost je skočit taky. Ne po něm... nemůžu mu ublížit, ale před něj.

Než jsem stačila myšlenku domyslet, stojím před Lili a hned zase ležím.

Gepard se mi zakousl do boku. Cuká hlavou do stran, aby se dostal hlouběji do těla, aby v hubě měl víc masa, víc krve. Přes bolest slyším Lili, jak křičí, nařiká a prosí všechny svatý... dělala všechno možný, jen ne to nejdůležitější.

„Běž!“ Zakřičela jsem, mezitím co se snažím geparda od sebe odehnat.

„Nemůžu tě tady nechat. Udělej něco, kašli na to, prostě to udělej!“ žadoní, to už se ale setkala s mým pohledem a ví, že nemá cenu se hádat.

Známe se od malička, naši rodiče jsou – byli přátelé. Dopodrobna zná můj příběh, ví, že se nepřeměním.

Naposledy fňukne a zmizí v nedalekém křoví, co hraničí mezi mýtinou a lesem. Věřím jí a ona věří mně. Nestalo se nám něco podobného poprvé. Vím, že se vrátí a nebude sama.

Já teď potřebuju, jen aby se na mě podíval a budu mít vyhráno. Jenže to není tak jednoduché, jak se zdá.

Odrhnete divoké a očividně hodně našťvané zvíře od kořisti. Škubu sebou a nohama se odrážím, abych byla od zvířete dál. Mezi hlodáním mého těla si nevšimnul, že postupuje stále níž. Až se nakonec dostal na kost.

Má pánev mu dělá menší problém a při tom zjištění zvedne svou chlupatou, k tělu malou hlavu a zadívá se mi do očí.

Bingo!

Dívám se přímo do těch jeho a nechám ve svých, problesknout záři bílé. Zaprská v nesouhlasu a couvne. Sedí kousek ode mě, čumák zmáčený od krve a s hlavou nakloněnou ke straně mě pozoruje.

Kývnu na znamení, aby odešel a zvíře poslechne. Dívám se na dlouhé černé pruhy, co se mu táhnou po hřbetě a snažím si

zapamatovat, jak vypadá. Jo, jasně, nemusím, jeho pach ucítím ještě několik dní, než se plně zahojím, ale je lepší o „mých“ lidech, vědět co nejvíc.

Až když ladným krokem odkráčí z dohledu, dovolím si hlavou padnout do lučního kvítí. Okamžitě mě do nosu praští vůně jara, smíšená s železitou vůní mého potřhaného těla.

Od boku skoro až ke stehnu mám rozežranou ránu a škrábance úplně všude. Být člověk, jsem už dávno mrtvá. Já, ale člověk nejsem... bohužel. Tak mi nezbývá nic jiného, než koukat na bledě modré nebe bez jediného mráčku, v ruce třímat trsy trávy a čichat svou vlastní krev. Nevím kolik uběhlo času, ale já se začínám propadat do tmy. Nadnáším se, vše mě bolí a cítím jen jednu věc... med.

Vidím tmu. Cítím, že ležím v posteli ve svém pokoji. Do zad mě tlačí jeden z mnoha polštářků, co tak ráda sbírám. Rádio je naladěné na mou oblíbenou stanici a čichám vůni kakaa a máminých čokoládových sušenek, které tak ráda peče. Vedle mě někdo sedí, podle pachu to je Lili. Snažím se otevřít oči, ale moc se mi to nedaří. Jsem příšerně unavená, bolí mě celé tělo a v boku neskutečně pálí. Zkusím pohnout prsty u nohou i na rukou. Vše se zdá v pořádku. Teď ty oči. Nadechnu se a konečně je otevřu. Oslní mě jasné světlo odpoledního slunce. Lili si úlevou vydechne a chytí mě za ruku.

„Měla jsem o tebe příšerný strach. Promiň mi, že jsem tě tam nechala.“ Drtí mi ruku, až do ní začínám dostávat křeč.

„Naštvaná bych byla, kdyby jsi neposlechla. Mohl ti vážně ublížit.“

„Ale podívej se na sebe, ublížil akorát tobě. Můžu za to já. Kdybych mlčela a pořád sebou neházela.“ Škytne a popotáhne. U postele mám vždycky krabičku kapesníků. Ignoruji bolest a jeden jí podám. Tak to je vždycky. Já jsem zraněná, ale utěšuji Lili. Nevadí mi to, vlastně to mám ráda. Je jako má mladší

sestra. Já, ač nechtěně, jsem silná. Rány se mi zahojí a život zase poběží dál.

„Lili, vysmrkej se a nechej toho, prosím tě. Víš, že se brzy zahojím a pak ti nakopu zadek, že jsi neuposlechla hned. Každopádně moc díky, že jsi přivolala pomoc.“ Podívala se na mě a pustila mou ruku. Začala si okusovat vlasy... jeden zvyk na znamení, že lže, nebo něco tají. Když pochopí, že jsem ji odhalila, kouká všude možně, jen ne na mě.

„Lili?“ snažím se mírně.

„Jé ty máš nový cédéčko P!nk, no není ta poslední písnička skvělá? Chceš ho pustit. Počkej, natřepu ti polštář. Jo a tvoje mamka, peče další várku sušenek. Jdu se na ni podívat a pomůžu jí, jo? Taky jí musím říct, že jsi vzhůru. Nechceš ještě něco? Jo stavila jsem se ve škole. Učitelé ti přeji brzké uzdravení a posílají ti nějaké úkoly. O té potvoře Michell, ti raději říkat nebudu. Tak já jdu, jo?“ Mele páté přes deváté a očima pořád bloudí po pokoji.

„Nikam!“ Řeknu důrazně, až to Lili zastaví. Ramena se jí začala třást, přesto se na mě otočila. Stačil jeden pohled do mých bílých očí a ví, že to musí vyklopit.

„Hlavně na mě nepoužívej ty tvoje reflektory. Fajn, řeknu ti to. Ale měla bys vědět, že mi to tvá máma zakázala. Určitě nebude ráda, když ti to vyklopím.“

„Lili, víš stejně dobře jako máma, že ty neudržíš tajemství. Tak to prostě vysyp.“ Nadzvednu se a opřu o postel. Ze sedu se mi vyhrožuje líp.

„Fajn, fajn, ale nebudeš ráda, za to, co ti teď řeknu.“ Posadí se zase vedle mě, na židličku, kterou mám od dětství, a sundá si z kalhot jeden vypadnutý vlas.

„Pro pomoc jsem samozřejmě běžela okamžitě. Utíkala jsem, co to dalo, ani jsem se nestihla proměnit, víš, že mi to trvá delší dobu. Vběhla jsem k vám do domu a vrazila do Lionela.“

„Cože!“ Proboha, Lionel je náš úhlavní nepřítel. Nesnáším ho, to on může za otcovu smrt. A mě vážně zajímá, proč byl u

nás doma, s mou matkou a o samotě. Je to Vůdce klanu, všech kočkovitých šelem, v severní Dakotě. On sám je ocelot. Není z koček nejsilnější, ani největší, za to dost mrštný a pod sebou má několik kočko-lidí, co jsou ochotni za něj zemřít. Když si to vše sečteme, vznikne nám velmi, velmi nebezpečná kombinace, tudíž nebezpečný Lionel.

„Nerozčiluj se, potřebuješ klid.“ Začíná mě uklidňovat, nebo spíš sebe.

„Lili, vyklop to, hned!“

„OK, ale zhasni světla děvče.“ Nechám své oči, které se mi samovolně rozzáří, když jsem našťvaná, pohasnout a poslouchám, jak mi končí poklidný život...

„Ty chceš teda říct, že vás nenechal odejít, dokud mu matka nepřislíbila, že si vezmu jednoho z jeho synů? To si děláš legraci?“

„No právě, nedělám. Tvá máma se o tebe moc bála, asi jsem ji vyděsila i já. Možná jsem trochu přeháněla, ale když jsme tě pak viděly, tak mi bylo jasný, že ne. Když tě před měsícem napadli, on se dozvěděl jak jsi silná. Prej to očekával každým dnem, ale že to bude tak brzo ho nenapadlo, a jelikož ty Vůdkyní být nechceš a on na svém území je, můžeme to prej dát „do kupy“. Teta Blanka nejdřív nesouhlasila, ale potom nakonec svolila, chtěla se jen k tobě co nejdřív dostat.“ Vychrlí to na mě najednou a čeká na mou reakci.

„No jasně, takže se mám vdát za jednoho synovraha, otcova nepřítele. Ani náhodou. Něco přece jde udělat, ne? Zákony znám nazpaměť, pokud není nic stvrzeno před oběma klany, nemá to žádnou váhu. Navíc to musí vyjít z mých úst, ne matčiných.“ Snažím se uklidnit a v hlavě mám milion myšlenek, jak se z toho vyvlíknout.

„No, ono je tu ještě něco...“ Nechám spadnout ruku, kterou jsem si chtěla prohrábnout bolavou hlavu, zpět na postel a čekám, co může být ještě horšího.

„My jsme se k tobě nedostaly. Někdo tě přinesl, přímo sem.“ Nervózně si prokřupává prsty, až mi s tím jde na nervy.

„Sakra, Lili.“

„Ok, jo, jasně. No, nejhorší je na tom, že vůbec nevíme, kdo to byl. Z našeho klanu není. Musí být od Lionela, ale ten tu už nebyl, abychom se ho zeptaly. „Prudce jsem zakývala zleva doprava, což byl špatný nápad, protože mně v ní příšerně hučí.

„On se vám nepředstavil? Máma nechtěla vědět, kdo to je?“ Nedokážu pochopit, jejich chování.

„Jasně, že chtěla, ale když tě viděla, jak jsi zraněná a úplně mimo, bylo to jaksi to poslední, co ji zajímalo.“

„Lili?“

„Hm?“

„Kdo mě vyléčil?“ Velmi důležitá otázka.

„Vážně to chceš vědět?“ No výborný, takže mě sem přinesl – nevím kdo. Olízal rány – nevím kdo a do třetice to nejlepší, život dlužím – nevím komu. Alelujah, vyhrála jste cenu pro největšího smolaře ve městě. V mém městě, v mé Jižní Dakotě. To mi připomíná...

„Ježiši, lehni si zase proboha, co to vyvádíš.“ Začíná Lili panikařit.

„Liliano, nesahej na mě!“ Couvá o krok a nechá mě vstát. Stojím na jedné noze a pozoruju v zrcadle na skříni svůj pravý bok. Rány na okrajích se už hojí, bude to trvat ne pár týdnů, ale dnů a budu v pořádku. Ten kdo mě zahojil, musel být velmi silný, a proto mě štve, že nevím, kdo to byl. Navíc co dělal v našem městě, aniž bych o něm věděla.

Vrávoravým krokem jdu do kuchyně, kde sedí máma. V době, kdy jsem po napadení, jsem vážně ráda za nízký dům, který otec nechal postavit. Je vidět, že myslel na všechno, schody bych totiž určitě nezvládla. Voní to tu po čokoládě, až se

mi zbíhají sliny. Matka sedí u skleněného stolu, který je postaven přímo pod bílým oknem a pročítá si nějaký časopis o bydlení. Těch má fůru, pořád něco čte a pak vymýšlí, jak to doma zas a znovu předělat. Teď momentálně máme bílou kuchyň z lesklého materiálu a všude nerezové spotřebiče. Podlaha z černého marmolea, po kterém se chodí, jak po měkkém polštáři. Uprostřed kuchyně je ostrůvek a do něj vsazená varná deska na elektriku. Vše v domě je na elektriku, i topení. Máma se šíleně bojí plynu. Nakupovat s ní auto, v zemi kde se šetří, co to dá – takže skoro všechny auta jezdí na plyn, byl vzrušující a po několika hodinách, únavný zážitek. Naliju si do sklenice vodu, a když prsty zabubnuji na pánvičce, co visí nad ostrůvkem, matka si mě konečně všimne.

„Zeptala bych se tě, co tu děláš, ale jelikož znám tebe i Lili, je mi jasné, že to už víš.“

„Klid, mami. Poslala jsem Lili pro nějaké dokumenty do pracovny a pustím se do toho. Vdát se nemusím.“ Když se se strachem v očích nadechne, tak rychle pokračuju. Víím, že se jí to nebude líbit, ale musím. Nedám svůj život do rukou vraha.

„Tvé slovo je proti mému nic. Promiň mami, ale je to tak.“

„To sice ano, holčičko, ale to bys musela být Vůdkyní. Přece víš, že ti je celá jižní Dakota věrná, ale ty si o to nikdy nestála.“

„A to je ten problém, mami. Teď o ni stojím a nejde jen o vykroucení se ze svatby, ale nebude mi po městě pobíhat nikdo, o kom nevím.“

„Ale zlato, to přece nemůžeš, vždyť...“ umlčí se a zadívá se mi do očí. Má strach, možná větší než já, ale už je na čase můj život změnit.

„Je to už dvanáct let, mami. Možná jsem vystrašená, ale nevdám to. Ode dneška začíná můj - náš nový život.“

Matka byla vždycky chytrá, nemusím jí nic vysvětlovat. Po celém dni s Lili, to je občas příjemná změna.

Lili se vrátila s několika šanony plných papírů, položenými na dvou bednách. Není ani vidět, ale svaly co se jí napínají na ruku, prozrazují, že jí ta tíha nedělá žádný problém.

Posadím se naproti matce, obě dvě zaúkoluju, aby mě nechaly v klidu a pustím se do práce. Lili mi nosí stále nové a nové šanony a krabice a máma objednává pizzu a čtyři litry coly. Začnu tím, že zavolám do školy.

Byla jsem mimo dva dny, kupodivu krátce a jako jednadvacetiletá na dobrovolném studiu se hlásit nemusím, ale znáte to. Malé město. Všichni už vědí, že jejich potencionální Vůdkyně je zraněná a nikdo neví co s ní je. Matka i Lili mají jasný zákaz kdykoli, komukoli, cokoli říkat.

Po neuvěřitelných dvaceti minutách přemlouvání, ať sem nikdo nejezdí, že mi vážně nic není, položím mobil vedle sebe a můžu se pustit do toho, co mě zajímá asi nejvíc. Náš pan neznámý.

„Tak si to shrňme. Kvůli škole, práci nebo příbuzným, je ve městě osmnáct lidí z Lionelovy smečky. Všechny znám a vím, o koho jde. Kdo je teda ten, co mě zachránil?“ Pátrám stále dokola. Nikdo z nás tří ovšem na nic nepřichází. Všechny nápady co tu padly, jsem zavrhla. Když si Lili povzdechne a zkusí to na mě s mimozemšťany, vím, že je čas skončit. Na nic jsme nepřišly, ale práce nazmar to taky nebyla.

Matka svolala všechny naše lidi na dnešní noc, do jediného lesa co v Dakotě máme. Dnes jim oznámím, to, co si všichni od smrti otce přejí. Stanu se jejich Vůdkyní se vším všudy.

O pár hodin a vyměněných obvazů později, jdu temným lesem na místo určení. Po boku mám matku a ona Lili.

Z druhé strany jde Martin. Otcův rádce, pomocník a bratr. To on mě nutí při každé návštěvě, abych se své pozice ujala. Mám ho strašně ráda. Je to hodný strejda i kamarád. Je jen o deset let starší než já a děsně krásnej. Kdybychom neměli stejnou krev, nenechám si ujít příležitost, štípnout ho do zadku.

Lili z něj pořád šílí a on z ní. Ale jako učitel na naší škole, mají oba smůlu. On zůstal sám se svojí neodolatelností a Lili to řeší po svém. Skáče na každého, kdo se zamane.

„Ty tvoje reflektory mě děsí, ale někdy jsem za ně vážně ráda. Je tu šílená tma.“

„Kdyby si občas do lesa zavítala, tak bys to věděla.“ Napomínám kamarádku, která své kočičí druhé já nemá moc v lásce. Ne proto, že být kočkou by jí vadilo, naopak. Když se přemění, je z ní nádherný rys. Zašpičatělé uši a neobvykle světlá barva s tmavými skvrnkami ji dělá výjimečnou a neuvěřitelně krásnou i ve své druhé podobě. Bohužel rys je v naší zemi docela častá kočka a navíc jedna z nejmenších v našem klanu a Lili to špatně nese. Co na plat, že jako člověk je neuvěřitelně krásná.

Když má někdo 155 cm, ani obletování všeho testosteronu v okolí, vám moc nedodá. Ví o sobě, že je krásná, ale stále jí to nestačí. Má krásnou, štíhlou postavu, plná prsa a úplně bílé vlasy. Vypadá jak panenka. Ovšem tohle přirovnání nesnáší... krásná, roztomilá, ale opět malá.

„Lili, nerozptyluj ji.“

Naopak Martin je vysoký, hnědé vlasy i vousy, které si nechává růst jen do mírného strniště. Postavu má vypracovanou, nejen z tělocviku, který na naší škole učí. Když se na povrch, prodere jeho druhé já, je z něj nádherný Irbis. Se svou krásnou, světlou a hustou srstí se k Lili dokonale hodí. Ovšem čest svému zvířecímu jménu, dělá i tím, že je samotář. Pokud nemůže mít Lili, nebude mít nikoho.

Už několik let na ni stále čeká, doufám, že se jednou dočká. Tenhle romantický pár, mě překvapuje čím dál tím víc. A pak tu máme ještě mámu. To je klasická ryska, s klasickým zbarvením. Nikdo nechápe, jak se můj otec, mohl zakoukat právě do ní.

Kdo ji zná, ovšem hned pochopí. Je hodná, milá a vstřícná. Pro druhé by se rozkrájela a pokud máte nějaký cíl, jde vám v patách a dohlíží, abyste bezpečně do něj došla. Tak jako teď já.

Jde mi tiše po boku a i když vím, že nechce, abych se stala Vůdkyní jako otec, neřekne mi to. Jsem strašně ráda, že tuto trojici mám. S nimi si přijdu silná a to právě teď potřebuji... Jsme totiž na místě.

Uprostřed lesa je ona mýtiny, na které jsem byla, ne poprvé napadená. Je plná lidí, které znám a všichni se otočí mým směrem. Nikdy jsem na společné schůze nedorazila, proto teď ze všech stran, přicházejí údivné nádechy, někdo se směje, někdo dokonce tleská.

Postaví se do kruhu a mě nechávají uprostřed. Už tu stojím sama, má trojice se zařadila mezi ostatní. Všichni na mě koukají a čekají, co se bude dít. Musím být klidná a vlídná. Oči jsem pohlédla, ještě než jsme sem vstoupily.

Všude svítí zapálené pochodně a jako kočka, mám zrak dobrý. Nemusím je tedy děsit „reflektory“ jak jim Lili říká. Otočím se dokolečka a všem přítomným se zadívám do očí. Starým mužům a těhotným ženám se pokloním. Nadechnu se a spustím svůj předem připravený proslov.

„Určitě jste všichni překvapení, že mě tu vidíte a tím důvodem, určitě není mé nedávné zranění. Jak víte, jsem dcera Leonarda, vašeho Vůdce, kterého nám po čtyřiceti letech, dobrého vládnutí, vzal nepřátelský klan, vedený samotným Lionelem. Jako jeho dcera mám právo na jeho místo. Stranila jsem se mu dostatečně dlouho. Teď je s tím konec. Jsem dospělá, vyvinutá a silná. Mohu a také se stanu vaší novou Vůdkyní.“ Odmlčím se, znovu udělám kolečko kolem své osy a poslouchám potlesk, pískání a jástot.

„Pokud s tím někdo nesouhlasí, necht' vystoupí v tuto chvíli, nebo na další rok mlčí.“

Nikdy nikdo před mou matku nevystoupil. Jakožto má zástupkyně, by se museli utkat s ní a to nikdo nechtěl. Ale já vím, že je tu pár adeptů, kteří čekají na tuto chvíli. Na chvíli, kdy sem přijdu sama, kdy budou opět na dalších 365 dní volit nového Vůdce a já tomu budu přítomna. Vždy zvolili mě, k víře

mého otce, i když nesouhlasili, nikdy proti matce nevystoupili. Teď tu jsem já a koukám na dva členy mé smečky, kteří chtějí mou porážku.

Vůbec mě nepřekvapuje, že jeden z nich je Michell. Bojujeme spolu od porodnice. Narodila jsem se o devět minut dřív než ona. Na mé narozeninové oslavy chodilo víc lidí, než k ní a točili se kolem mě ti lepší kluci.

Druhý zrádce je George. Šestnáctiletý výrostek, co si stále musí furt něco dokazovat. Je to ten typ člověka, co neustále dělá problémy. Už na postavě je poznat, že je velmi silný, na mě ale nemá. Zní to nadřazeně, ale taková teď musím být.

Slyším Lili, jak za mnou prská na účet Michell a matčino nesouhlasné mručení. Právě nastal den, kdy po několika letech odpírání, se musím opět přeměnit. I kdybych se sem přišla svého Vůdcovství vzdát, nikdy nedovolím těm dvěma, aby ovládli naši smečku. To by to dopadlo. George by jen chlastal a mlátil každého na potkání a Michell by každého nutila nosit čelenku v hlavě. Otočím se dokola a zůstanu k nim stát zády.

„Předstupte.“ nakážu jim. Podle nádechů přítomných jsem poznala, že oči se mi bíle rozzářily, tak jak jsem chtěla a otočím se, k těm dvěma zrádcům.

Michell se rozklepe a George přivře oči. Plížím se k nim a v kruhu je obcházím. Michell stojí na místě a klepe se ještě víc, s tou to bude jednoduché. George se točí se mnou a dívá se mi do očí, i když je vidět, že ho to stojí hodně převládání i bolesti. Škoda, že to je zmetek, byl by dobrý bojovník. Vezmu to takticky, první k vosí královně. Stoupnu si těsně před ní, až se naše nosy málem dotýkají. Zavře oči a celé tělo se jí roztráslo.

„Otevři oči Michell a podívej se do těch mých!“ přikážu jí hlasitě, aby nás všichni slyšeli. Otevře oči a zmizí mi z dohledu. U nohou se mi svíjí růžová kupa sraček a žadoní o odpuštění. To je mi hrdinka.

„Jsi ostuda pro náš klan. Mohla bych tě ze smečky vyhodit a nechat tvou rodinu trpět. To ale neudělám. Chci, aby jsi trpěla

jen ty. Proto tu zůstaneš a budeš každý den terčem posměchu od svých lidí. Zklameš ještě jednou a živá ze smečky neodejdeš.“ Odkráčím zpět do středu kruhu a zarazím Vincenta – jejího bratra, aby jí pomohl.

„Dokázala se postavit Vůdkyni. Jistě zvládne ovládnout i své nohy.“ Bože jsem na sebe tak pyšná. Taková chytrolínka, ze mě najednou je. Pár mladších lidí se zachechtá a smích Michell doprovází, celou dobu, kdy se vrací na místo. Teď tu mám tvrdší oříšek... George.

„Co přesně, se ti nelíbí na tvé Vůdkyni?“ nevinně se zeptám a snažím se roztomile u toho tvářit.

„Nenechám si vládnout někým, kdo se bojí své vlastní přeměny.“ Au, trefa do černého.

Všichni vědí, co se tenkrát stalo a taky ví, že od té doby má proměna neproběhla. Aspoň ne na veřejnosti. Čekala jsem, kdo to vytáhne. Potom co jsem udělala, jsem se už nikdy nepřeměnila. Jasně, ten chlápek si to zasloužil.

Na rozkaz Lionela, zabil mého otce, ale mám já právo na to, vzít někomu život? Mohla jsem celá léta přemýšlet a vždycky jsem věděla, že jasnou odpovědí je ne. Teď měním sebe i své názory. Nebudu už ta hodná dcera Vůdce. Teď budu sama Vůdkyní a náležitě si to užiju. Právě jsem se rozhodla, že ho potrápím a vůbec se nepřeměním.

„Myslím, že tato odpověď je v pořádku. Pak tedy bojuj.“ Matka vykvikne děsem a hned si zacpe pusu pěstí. Ví, že jsem se rozhodla a je to moje povinnost. Byla manželkou Vůdce několik dlouhých let.

„Ty se nepřeměníš?“ zmateně se zeptá.

„Řekla jsem, bojuj Georgi.“ Zůstal chvíli stát a přemýšlel, co mám v plánu. Nikdo kromě mých nejbližších neví, jakou mám moc, ani jaké schovávám zvíře.

Mou první i poslední přeměnu, viděl můj umírající otec, nikdo jiný. Já mám, ale v plánu to všem ještě neukázat.

George pokrčí rameny a přemění se. Jasně rys. Podívám se na Lili a ta protočí panenky. Musím se pousmát. Nikdy mě neviděla přeměněnou a o mých tajných zbraních ví akorát z mého vyprávění, přesto mi věří.

Rys – George se odrazí a skočí. Prská na všechny strany a chystá se mi skočit po krku. Blíž, blíže, ještě blíže. Když je na dosah, všichni zalapají po dechu a matka opět vykřikuje.

Než se ovšem stačí do mého krku zakousnout, uhnu o krok do strany. Spadnul do trávy na všechny čtyři a skáče znovu, to už jsem ale na druhé straně kruhu. Nikdo to nechápe, ani sám George. Naštvaně s prskotem se rozbíhá a má v úmyslu se mi zakousnout do nohy. Když je na dosah ruky, tak tu svou pozvedávám. Rys se okamžitě svalí na bok a přemění se zpátky na George. Leží nahý na zemi a svíjí se v bolestech. Nechám ruku volně spadnout a dojdu k němu blíž.

„Když před někoho přestupuješ, zjistíš, že ho dokážeš porazit. Protože si ovšem měl tu odvalu se mi postavit a bojovat, nechám tě žít.“ Kývne na souhlas a dál se choulí v klubíčku.

„To platí pro všechny. Dnes je poslední den, kdy jsem velkorysá. Příště budu rvát maso.“

Celá smečka se probírá z transu a poklekává přede mnou. Matka, Lili, Martin, Mitchell i ostatní. Všichni do jednoho, teď mají hlavu u země.

„Děkuji vám všem. Věřím, že otec by byl pyšný nejen na mě, ale hlavně na vás. Pokud máme tuto záležitost vyřešenou, přešla bych k dalšímu bodu.“ Ukázu na muže svázaného lanem, aby předstoupil.

„Toto je Gepard ze severní strany země. Před dvěma dny mě napadl.“ Zvednutou paží klan utěšuji a pokračuji dál v plánu, který doufám vyjde. Martin ho stopoval několik hodin, ale nakonec našel. Jeho pach je z mé rány cítit ještě teď. Bok už mám skoro zahojený, ale gepardí smrad se táhne na míle daleko.

„Jak se jmenuješ, zbabělče?“ jak jinak taky říct, zvířeti co si dovolí na ženskou.

„Patrick.“

„Tak Patricku. Jaké máme pravidlo, pro toho, kdo napadne jednoho z nás? Ještě k tomu ženu a z cizího klanu, na jejich území?“

„Smrt.“ Polkne a zadívá se mi do očí. Zasnívám na něj a polkne ještě jednou.

„Ach, neboj se. To já se jen nechala unést. Takže je ti jasné, že bych tě teď měla na místě rozžvýkat na malé kousičky?“

„Ano.“ No moc sdílný není.

„To jsem měla v plánu, ale mám lepší nápad. Pošlu tě zpět na sever a řekneš svému Vůdci, že se ženou jeho syna v žádném případě nestanu. Ne potom, co mě napadl jeden z jeho lidí, na mém území. Je ti to jasné?“

„Ale to nemůžeš!“ s děsem v očích couvá dál ode mě.

„Jistě, že můžu. Ať tak, či tak. Čeká tě smrt. Zhatil si svému Vůdci plány. Nejen, že si porušil základní pravidlo a lovil jednoho z nás na cizí půdě, navíc si šel po Vůdkyni, po té, co chtěl lstí přinutit ke sňatku s tvým princem. Chceš umřít mou rukou, nebo Lionelovou?“ Kleká si a zvedá ruce, svázané lanem.

„Taky si myslím. Měl bys odejít jako muž.“ Rozvázala jsem mu uzel a nechávám ho odejít, po boku svých dvou Ocelotů. Dopraví ho přesně na hranici a tam je konec mých problémů.

„Další případ uzavřen. Co máme dál?“ zeptám se s nadějí, že už budu moci jít domů.

Martin - jako druhý v pořadí našeho klanu, vystupuje z řady.

„Další na programu, je umožnění vstupu na naši půdu, v rámci navštěvování školy a přechodného bydlení.“ Aha, další přeběhlík ze severu. Kdybychom tu neměli tak dobrou školu, bylo by o pár starostí míň.

„Kdepak, tedy máme našeho budoucího spoluobčana?“ Pátrám v davu a jsem zvědavá na dalšího kočko-člověka.

„No, to si děláš srandu?“ slyším Lili. To už jsem jí ale nevěnovala pozornost. Jak se dav rozestupuje, aby udělal místo dvěma rysům, co vedou přeběhlíka přímo ke mně, poznala jsem,

kdo to je. Med je totiž cítit na dálku. Právě se ke mně blíží můj
zachránce a člověk, kterému dle našich zákonů dlužím život.

2. kapitola

PŘIPADALA JSEM SI JAK V nějakém filmu. Pomalu jsem se otáčela směrem k němu a cítila, jak mě bedlivě pozoruje. Nikdo, mimo Lily nevěděl, kdo mě ten den zachránil před jistou smrtí. Uvidíme, jaký má charakter, podrobím ho menší zkoušce.

„Vítám tě u nás na jihu, přeběhlíku.“ Začala jsem trochu ostřeji. „Co tě přivádí mezi nás?“

Tato otázka se pokládá každému, ale teď mě to snad poprvé vážně zajímá.

„Škola, Alfo.“ Jak jednoduché...

„Proč právě ta naše?“

„Jelikož tu je zde nejlepší studijní plán v oboru, který mě zajímá.“

„Obor?“

„Zdravověda.“ Hmm, zajímavé.

„Byl jsi někdy v našem městě, na našem území?“ trefa, teď se pozná.

„Ano, Alfo.“ Už jsem si naivně myslela, že si zásluhy za můj život nechá pro sebe, jak naivní.

„Kdy, a co jsi tu dělal?“ Když už se chce chlubit, tak aspoň na můj popud.

„Jen se kolem poflakoval a rozhlížel se po městě, v kterém bych se chtěl usadit. Bylo to před pár dny.“ Takže neprozradí nic, nebo si to odkládá na lepší příležitost. Teď co je horší.

„Proč myslíš, že si zasloužíš azyl a ochranu od naší smečky?“

„Slyšel jsem, že jste spravedlivý klan, láskyplný a o své členy se náležitě staráte, navíc, vždycky jsem měl radši teplo.“ Celá smečka dosud ani nedutala, teď se pochechtává a schovává

to za vše možné. Ruce, kapesníky, nebo přítele. Ti odvážnější se smějí z plných plic.

„Pokud jsem správně pochopila, jsi tedy ze severu?“ najednou bylo ticho, že i šustění nedalekých větví stromů, byly moc hlasité. Napjatě všichni čekají na odpověď.

„Ano, Alfo.“

„Koukám, že vás smích přešel.“ Promluvila jsem ke všem, hrubým hlasem.

„Je ti jasné, že přeběhlíci ze severu, to tu mají velmi těžké.“ Ted' už ke klukovi naproti mně.

„Ano, je.“ Jasně, severani moc sdílný nejsou.

„Dobře, jméno mi neříkej, dokud nepadne rozhodnutí.“ Je to kvůli předpojatosti, proti rodinám se kterými máme špatnou minulost. Přikývl a čekal, jak to s ním dopadne. Nevypadá, že by mu o to nějak šlo, ale musím se přiznat, že bych ho tu ráda potkávala. Vypadá vážně dobře. Aby taky ne, cítím z něj silnou, zvířecí moc. Zajímalo by mě, jaké je jeho druhé já.

Má tak tmavě modré oči, že mi chvilčkama připadá, jako kdyby je měl černé. Černé vlasy, na krátko střižené a trochu delší vpředu, kde to má gelem rozhozené do rozcuchu. Postavu má mohutnou a ruce obrovské. Tmavě modrý džín s ošoupaným stylem, mu obepínají zadek k nakousnutí. Svaly se schovávají pod bílou košilí, kterou má jen tak, ledabyly zapnutou a vykasanou z kalhot. Na nohou bílé skate boty s černými pruhy.

Ze zkoumání mého zachránce mě vytrhl Martin. Přišel mi říct, že se musíme rozhodnout, oni všichni jsou pro. Já taky, proč by ne. Doby, kdy jsme severany odmítali, jsou pryč. Budu vládnout tvrdě, ale spravedlivě a v první řadě, nechci žádné války mezi klany. Smrtí mého otce to musí skončit. Vzdávám se s vytaženými drápy.

„Předstup, přeběhlíku.“ Nařídila jsem spíš ocelotům, co ho hlídají. Přišel za jejich doprovodu až ke mně do kruhu a zadíval se mi do očí. Docela odvážný hoch... Nechala jsem

problesknout žlutou, aby si nemyslel, že mě vyděsí a všimla si, že sebou lehce škubnul. Musí se mu nechat, že se mi do očí dívá dál.

„Dohodli jsme se, že ti azyl dáme. Řekni nám své jméno.“ Povytláhl obočí, asi překvapením a s lehkým úsměvem si založil, ruce do kapes.

„Lucien Williams.“ Řekl pevným hlasem a díval se na mou reakci. Ta byla jiná, než bych chtěla. Zůstala jsem na něj zírat s otevřenou pusou a přišla o řeč. Dav začal hučet, pískat a hulákat na protest.

„Musíš něco udělat.“ Pošeptal mi Martin, co se z čista jasna, objevil vedle mě. To vím, že musím, ale proboha co?! Vyhodit ho nemůžu a taky nechci, ovšem nechat ho v našem městě, je docela nebezpečné. Rozhodnu se podle toho, co mi řekne.

„Víš o tvém přeběhnutí, tvůj otec, Luciene?“ zeptala jsem se a snažila se nechat pusou zase zavřenou.

„Ne, neví. Byl bych moc rád, kdyby to zůstalo mezi námi.“ Požádal a rozhodil rukama po celém kruhu. Všichni se teď dívali na mě a čekali, jak se rozhodnu.

„Jsi tu na něčí popud nebo z vlastní vůle?“ pokračovala jsem ve vyzvídání.

„Jsem tu dobrovolně a z vlastní vůle, v našem městě mě nic nečeká. Vy máte dobrou školu, lepší počasí a hezčí holky.“

Sjel mě pohledem od shora až dolů. Nechala jsem problesknout zář v očích, abych ho varovala a taky trochu skryla červeň v tváři. Z davu jsem zaslechla zasyčení. Je mi jasný, kdo to byl. Nicolas, můj přítel je dost žárlivý. Chodíme spolu už několik měsíců, ale držíme to v tajnosti. Mě je to celkem jedno, beztak se vidíme mimo školu párkrát do týdne, ale on se mnou rád nechlubí. Sice dcera Vůdce, teď už sama Vůdkyně, ale srab z přeměny. To je pro náš druh něco jako, kdyby krokodýl byl vegetarián. Nechala jsem Nicolase Nicolasem a zaměřila se zpět na Luciena.

„Tak tedy dobrá. Můžeš tu zůstat, ale s podmínkou. Jediný průšvih nebo přestupek a letíš.“ Kývnul.

„Pokud si sem přijde stěžovat tvůj tatíček, budu první, kdo mu řekne, kde jsi.“ Kývnul podruhé.

„To je vyřešeno. Pokud nemáme už nic jiného na práci, ukončila bych schůzi a popřála vám dobrou noc nebo běh.“ Dřív bývalo zvykem si po schůzi jít zaběhat do lesa, nevím, jak to chodí teď, ale všem je určitě jasné, že já si zaběhat nepůjdu.

Všichni se uklonili, poděkovali a šli si svou cestou. Někdo se už přeměnil a pár skoky se ztratil v lese. Já si sedla do trávy a rukou si mnula čelo. Byl to náročný večer. Matka na mě spokojeně kývla, Martin se usmál a spolu odkráčeli směrem k domovu. Lili si sedla vedle mě a netrpělivě prsty poklepávala o kolena.

Jednoznačně si chce popovídat o našem novém obyvateli. Koukala jsem na pomalu rozpouštějící dav a Lili, ignorovala, když mi někdo stoupl do výhledu. Byl to Nicolas. Podal mi ruku a já přijala. Vytáhl mě na nohy a než jsem stačila cokoli říct, vášnivě mě políbil. Lili vypískla a pár lidí začalo tleskat.

Fakt vhodnou chvíli si Nicolas vybral pro naše odtajnění. Hodně lidí už odešlo, ale stále dost jich tu zůstalo. Ten, kdo to neviděl, bude mít čerstvou informaci, ještě dnes v noci, nejpozději ke snídani. Nenápadně jsem se odtrhla, abych se mohla nadechnout a taky zjistit „škody“.

Výborně, největší drbny z místního obchodu stojí přímo před námi, takže zpráva o líbačce Nicolase s Vůdkyní, se snídaně ani nedočká. Bude kolovat ještě teď. Světlo modrých displejů od mobilů osvětluje obličeje a je mi jasný, co je v sms zprávách napsáno.

„Zvláštní vydání!! Školní krasavec a Vůdkyně, přistihnutí ve vášnivém objetí! Zvláštní vydání!!“

Zítřejší se budu muset asi pár lidem zodpovídat, začneme u mé matky. Když už jsem si myslela, že to nemůže být horší, tak Nicolas vedle mě zase zasyčel. Otočila jsem se směrem, kterým

uniká ten syčivý vzduch a spatřila před sebou Luciena. Nevím proč, ale docela mi vadí, že o nás ví. Nicolas mě majetnický chytíl za ruku a pohledem lámal kosti příchozímu.

„Vidím, že Vůdkyně je už spárovaná. To se nedivím, že si nechceš vzít jednoho ze synů Lionela Williama. Tak nevím, mám gratulovat?“ Napřáhl ruku a druhou stále v kapse.

„Gratulovat není k čemu, s Nicolasem jsme už nějaký pátek spolu. Co se týče mého spárování s tebou, nebo tvým bratrem... K tomu vážně nedojde.“ Ruku nechal zase klesnout a se zamračeným výrazem odkráčel. Ještě se ale otočil a stačil mě setřít.

„Tvoje škoda. Řekl bych, podle tvých očí, že moc nadšená z odtajnění svého prince nejsi. Za Williama by ses stydět nemusela.“ Že se za Nicolase nestydím, jsem říkala už jeho žádům. Ani jsem si nevšimla, že mi rozrušením svítí oči. Nicolas se mi snažil vyškubnout a nejspíš na Luciena skočit, to jsem mu ale nedovolila. Pohladila jsem ho palcem po hřbetu ruky a uklidnila ho, že se za něj vážně nestydím, ale pro příště by mi mohl říct, že něco takového chystá.

„Když já musel. Díval se na tebe, jak na poslední koláček ve vitríně.“ Hodil vzpurný výraz a ruku mi víc stiskl.

„On se může dívat, jak chce, já mám oči jen pro tebe, tak pro příště, koukej na mě.“ Stále našťvaná jsem se mu vyškubla.

„Neblázni. Nechci se teď hádat, víš, jaký jsem měl o tebe strach, ani jsem za tebou nemohl jít. Už to nikdy nechci zažít. Vždycky si mi aspoň zavolala, tentokrát ne, bál jsem se, že je to něco vážného.“ Přitáhl si mě k sobě a políbil mě na temeno hlavy. Nicolas to se mnou prostě umí. Vše odpuštěno. Objala jsem ho a hltala vůni jeho kolínského.

„Nechtěl by mi tady někdo něco vysvětlit? Nějaký pátek? To si děláš legraci!! Já o tom nic nevím?“ Rozčilovala se Lili. Na tváři jí bylo vidět, že z nás má radost, tak jsem na ni vyplázla jazyk, chytila za ruku, druhou jsem dala Nicolasovi a společně jsme jako jedni z posledních, odkráčeli do temného lesa. Ve tmě

se mi smysly ještě víc znásobí, takže když jsem ucítila med, otočila jsem se za tou vůní a viděla dvě modře svítící oči. Stál tam Lucien a pozoroval nás. Nikdo jiný si ho nevšiml a já na něj neupozorňovala.

„Co tam pořád hledáš?“ zeptal se Nicolas a otočil se na místo, kde stál Lucien. Ten už tam ale nebyl.

„Nic. Pojd'me, mám docela hlad.“ Zamručeli oba na souhlas a tiše jsme došli, až k nám domů.

„To mi budete muset vysvětlit.“ Seděli jsme u nás v obývacíku na bílé sedačce, která zabírala místo skoro po celém pokoji a před sebou na stolku máminy sušenky a čerstvě uvařenou kávu. Lili nám rozlévala a máma se dožadovala odpovědí. Zpráva se samozřejmě dostala už i k ní.

„Co chceš vědět, mami? Ano, chodíme spolu, už nějakou dobu. Drželi jsme to pod pokličkou. Proč by o našem vztahu, měl sakra někdo vědět?“ rozčilovala jsem se a po x-té mámě vysvětlovala, že své soukromí nemusím nikomu hlásit.

„Tak s tím souhlasím. Tak jako s Nicolasem, i když ty se mě stejně nikdy na nic neptáš. Každopádně, když sem přišel Lionel a házel jeden svatební nápad za druhým, proč si prostě neřekla, že si zadaná? To by měl smůlu.“

Dobrá otázka mami... sama to nevím. Možná to bylo tím, že jsem zvyklá o našem vztahu nikomu neříkat, nebo taky tím, že jsem vážně nechtěla, aby to někdo věděl? Nicolase mám ráda, baví mě se s ním poflakovat nebo se tajně scházet, ale taková ta jiskra, tam prostě chybí.

Byl první, koho jsem políbila, taky první s kým jsem měla sex, ale žádné úžasné vzpomínky na to nemám. Jo v posteli je dobrej a umí mě uspokojit, jak já potřebuju, jenže mi přijde, že to prostě nestačí. Tohle všechno vím, ale pořád dokola si říkám, že to přejde, já se do něj bezhlavě zamiluju a nedokážu bez něj být. Zatím je to tak, že s ním jsem ráda, ale když se pár dní nevidíme, žíly mi to nerve.

„Tak co teda?“

„He?“ Vytrhla mě máma ze zamyšlení. Kouká na mě šest párů očí. Ty Lili jsou zvědavé, matky starostlivé a Nicolase... našťvané?

„Nevím mami. Nicolas prostě nechtěl, aby o nás někdo věděl a já si na to tak zvykla, že mě ani nenapadlo, to někomu říct, natož Lionelovi. Každopádně, teď to už všichni vědí a vsad' se, že to bude vědět co nejdříve i on.“ Asi jsem ji se svou odpovědí uspokojila, protože si nalila kávu a s kroucí hlavou se šla zavřít do ložnice.

„Asi bych měla jít do svého pokoje. Ráno vstávám do školy a nesmím zase zaspát, víš, že to je moje specialitka.“

Jo, to je pravda. Lili zaspává i několikrát v týdnu. Ta až bude chodit do práce, tak ji po pár dnech vyhodí. Bude chodit pořád pozdě a vsadím se, že se taky nějak nepředře. Kývla jsem a ona odešla. Když se za ní zabouchly dveře pokoje, který ji otec dal ještě než umřel, protože ten její zemřel dávno před ním a nikdo jiný jí nezbyl, podívala jsem se na Nicolase. Tak nějak jsem nevěděla co říct. Byl našťvaný, ale přesně jsem nevěděla proč. Dělal jsem to, o co mě žádal... mlčela jsem. Naštěstí to vyřešil za mě, i když ne o moc líp, než bych začala já.

„Tak já se pro jistotu raději zeptám. Chceš se mnou ještě být?“ při posledním slově se nadechnul a sklonil hlavu k zemi.

„Jasně, že chci, jak tě mohlo napadnout něco jiného?“

I když náš vztah není láska jako z pohádky, tak nějak jsem si na něj zvykla. Už párkrát jsem si představovala, jak se drží za ruce s nějakou jinou a vždycky mě ta myšlenka nebyla příjemná. Nicolas mi prostě patří a hotovo. Žárlivá nejsem, ale úplně lhostejná taky nemůžu být, je moc krásný a holky po něm jdou jak vosy po bonbónu. Světlý vlasy má střižený na ježka, oči zelený a postavu vypracovanou z fotbalu. Je z bohaté rodiny, takže je ověšen luxusním oblečením, doplňky i autem. Na první pohled by člověk řekl, že to je rozmazlený fracek s prázdnou kebulí. Já ho znám od malička, takže vím, že to není pravda.

Hlavu má nabitou znalostmi. Je milý, vstřícný a rád pomáhá lidem. Přesně jako jeho rodiče. Ti jediní o nás věděli. Když nás načapali jednou, dalo se to okecat, ale po třetí jsme šli s pravdou ven. Musím říct, že takovou radost jsem neočekávala. Z transu mě probral Nicolas, když prudce zvednul hlavu.

„Ty se mě ještě ptáš? Vadí ti, že jsem o nás řekl klanu. Mohla ses bez okolků zbavit Lionela a stejně jsi sama nic neřekla.“ Mluvil v klidu, ale oči už mu začínaly pomalu měnit barvu.

„Nicolasi, neblázni, už jsem ti vysvětlila proč, a ne nevádí mi to.“ Snažila jsem se ho uklidnit.

„Co mi to tu vykládáš, vždyť ani nevíš, jak dlouho spolu chodíme!“

„No to teda vím.“ Stoupla jsem si a našťvaně si ho prohlížela.

„Jo? Tak schválně.“ Snažil se mě dostat, to se mu ale nepovede.

„Dnes je to přesně osm měsíců od naší první pusy u vás na verandě. A šest měsíců od našeho prvního sexu. Byli jsme spolu u nás, u vás i mimo město. Líbali se, milovali a užili spoustu legrace, ale ještě nikdy se nehádali. A vidíš? Jen to řekneme lidem a hádka je na světě. Tohle jsi chtěl?“ zapadla jsem zase do sedačky a nasupeně si založila ruce na prsou.

„Lvíčku můj.“ Vzal mě za ruce a zkoušel se udobřit. Lvíčku mi říká jen on. Je to odvozenina od mého jména po otci. Mysleli si, že budou mít syna, když se narodila dcera, tak jméno jen zkrátili – Leonard – Leo.

„Nechci se hádat, Nicolasi. Jsem unavená, byl to perný den a ráno vstávám do školy. Mám dost zameškáno a pořád mě trochu bolí ten bok. Prostě si půjdeme jen lehnout a zapomeneme na to, co říkáš?“ klečel naproti mně a já si položila hlavu na jeho rameno.

„Půjdeme lehnout? Jako oba?“ udiveně si mě měřil pohledem.

„No já jdu, ty si můžeš zůstat tady.“ Zvedla jsem se a šla směrem k mému pokoji.

Vím ze zkušenosti, že mámě je fuk, kdo spí u mě v pokoji, jen to nesmí být každý den někdo jiný. Zatím u mě v pokoji přes noc byla jen Lili, ale z našich pravidelných debat vím, že mi máma věří, co se tedy týče ochrany. Někdy jsem vážně ráda, že máme tak kamarádský vztah. Když jsem otevírala dveře, už byl Nicolas za mnou. Svlékla jsem se a šla si dát sprchu, kterou díky bohu mám u pokoje. Ani jsem se neptala a bylo mi jasné, že tam nebudu sama. Navzájem jsme si myli těla a líbali se, až jsem cítila Nicolase vzrušení. Zapomněla jsem ovšem na jednu věc... na mé zranění.

„Docela rychle se ti to zahojilo. Kdo tě vyléčil?“ zajímal se. Teď musím opatrně. Když mu řeknu pravdu, je s poklidným vztahem amen. Když mu budu lhát, je amen s mým čistým svědomím. No, je docela jasné, jak jsem se rozhodla.

„Martin. Naštěstí to nebylo zranění nějak extra velké a on si s ním náramně poradil.“ Rány nemusel ani olizovat, stačilo trochu krve. Otočila jsem se bokem k němu, aby mě nemohl dál zkoumat.

„Já jsem slyšel, že to zranění bylo naopak velmi vážné.“ Nenechal se odbít.

„Tak budeme kecat, nebo dělat něco jiného?“ jeho úsměv a ruce v mém klíně, dávají jasně najevo, kdo vyhrál.

„Náročná noc?“ Vyzvídá matka a potutelně se usmívá za hrnkem vařící kávy. Viděla jsem se ráno v zrcadle, dost otřesný pohled. Na Nicolase svádět vinu nemůžu. Když jsem vylezla ze sprchy, padla jsem na postel ještě omotaná ručníkem a usnula jak špalek. Vzbudil mě až sen.

Běžela jsem lesem za nějakým nebezpečím. Když jsem doběhla na místo, byla všude krev, spousty krve. Snažila jsem se najít zdroj těch jatek, až jsem našla ležet nehybné tělo. Zakrvácené, rozežrané a hlavně mé tělo.

Vzbudila mě bolest na prsou, tak veliká, že když jsem se probrala, musela jsem to pořádně rozdýchat. Znovu jsem už

neusnula. Cítila jsem sladkou vůni Luciena tak intenzivně, že kdyby to bylo možné, řekla bych, že ten sen byl vážně živý a já prožívala přesně to, co on, když mě našel. Proč by ho ovšem mělo tolik vyvést z míry a nejen to, že mě takhle vidí?

Matka nenápadně bouchla hrnkem o stůl a vytrhla mě z myšlenek. Dolila jsem si kávu a její pátravý pohled ignorovala. Zásadně nikdy nesnídám, tak jsem se chtěla zvednout a jít vzbudit ty dva spáče. Nicolas mi šel ovšem už naproti a Lili hulákala z chodby, že potřebuje nutně ranní dávku kofeinu a nikotinu.

Vzala si hrnek s kávou, kterou jí má matka nalila, z kapsy světle zeleného batohu vytáhla krabičku cigaret a zamířila si to kolem mě a Nicolase ven na verandu. Ještě včera o našem vztahu nevěděla a dnes ho bere jako samozřejmost. Co jinýho taky od ní čekat. Je to má nejlepší kamarádka a vždy a ve všem mě podpoří. Když jsem dopila druhý hrnek kávy neboli dvojku, jak tomu říkáme a Nicolas byl nacpaný vydatnou snídaní od mé matky, naskákali jsme do auta a troubili, dokud nevyběhla i Lili.

Jelikož šel Nicolas s námi včera večer pěšky domů, jeli jsme mým autem. Po cestě do školy jsme se zastavili u jednoho z největších a nejluxusnějších domů v Dakotě, kde bydlí Nicolas se svými rodiči, aby se mohl převléknout a vzít si batoh do školy. Když jsme s Lili zůstaly samy v autě, musela jsem ji uzemnit pohledem, aby se nevyptávala. Nemám na její otázky dnes náladu. Mám hlavu někde jinde. Pořád dokola si přehrávám ten sen. Docela se děším toho, až ve škole Luciena potkám. Co mě děsí ovšem možná ještě víc, je to, že přijedu do školy za doprovodu ne jednoho, ale dvou spolujezdců. Něco jiného je, když se to rozkřikne po zprávách a „jedna paní povídala“ než společná cesta do školy a jak tak na to koukám, bude všem jasné, kde dnes Nicolas přespal. Vyměnil si totiž jen kalhoty, triko má stejné...“ takže jdeme – nebo spíš jedeme na to.